

לדרשה. ודרשינן: **כל שבקדש פסול, כגון, פיגול ויוצא ונשפך דמו, בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו.** כלומר, כל הקדשים שנפסלו, נאסרו באכילה. הילכך, מצטרפים נותר ופיגול.

אומר: אמרה התורה בפרשת מילואים [שמות כט פסוק לד⁽⁶⁵³⁾] "ואם יותר מבשר המילואים ומן הלחם עד הבוקר, ושרפת את הנותר באש, **לא יאכל כי קודש הוא**", ומה שכתבה התורה "כי קודש הוא" מיותר

כאן בקרן אורה המביא לשיטה זו ומה שכתב עליה. וראה באבני מילואים [תשובה ד] הסובר שתוס' כתבו כן רק כשנתערבו.

653. מבואר על פי רש"י [פסחים כד א מכות יח ב] וכן מוכח בתוס' [פסחים שם ד"ה הא] על פי הבנת הקרן אורה. אבל המיוחס לרש"י מפרש שצירוף פיגול ונותר נלמד מפסוק אחר [שם פסוק לג] ושם נאמר "לא יאכל כי קודש הם", ובא לדרוש לכלול כל פסולי קודש. וכן כתב בספר החינוך [מצוה רטז]. ואילו ברמב"ם [פרק יח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יז], יש כמה גירסאות. וכתבו הרש"ש והקרן אורה, שלא מסתבר לדרוש מפסוק "כי קודש הם" מפני ששם מדובר על איסור זרות, ולא על "פסולו בקודש".

הקשה רבינו אליעזר ממיץ, מובא בתוס' [פסחים שם], אם כן, איך אמרה המשנה [מכות יג א] שלוקין על אכילת פיגול או נותר, הלא אמרה הגמרא [פסחים שם] שלאו של "פסולו בקודש" הוא "לאו שבכללות", ואין לוקין על לאו שבכללות?

ותירץ: כיון שבפסוק זה נאמר נותר במפורש, אם כן, אין נותר בכלל לאו הכללי. ואילו פיגול נלמד מנותר בגזירה שוה "עון" "עון", לחיוב מלקות.

וכתב הקרן אורה, שלפי זה, יוצא, שמפסוק זה נלמדים שני דברים. האחד, ממה שנאמר "לא יאכל" אזהרה על נותר, לחייבו מלקות [ופיגול נלמד ממנו]. השני, ממה שנאמר "כי קודש

שכתב, שאם התרו בו סתם משום הלאו של "לא יאכל וכולהו", חייב, ואין צריך להזכיר פיגול או נותר. וכן ברוב פיגול או רוב נותר והתרו בו סתם. אבל ברוב פיגול והתרו בו משום נותר, פטור. עיין שם שמדמה דין זה לדיני שבת. ועיין בשפת אמת.

אבל הקרן אורה מקשה על פירוש המיוחס לרש"י: איך ילקה על אחד מהם, או על פיגול או על נותר, הלא אין שיעור כזית בכל אחד ואחד מהם? ומבאר [ועיין הערה הבאה] שאינו לוקה לא משום פיגול ולא משום נותר, אלא משום הלאו של "פסולו בקודש".

ואם כנים הדברים, נצטרך לומר שלימוד זה הוא דין מיוחד לענין מלקות, ואילו לגבי להתחייב כרת במזיד וחטאת בשוגג, אין מצטרפין. וכן כתבו התוס' [בהרבה מקומות המצויינים בגליון הש"ס], שצירוף הנלמד מ"כל שבקודש", הוא רק לענין מלקות, ולא לגבי כרת וקרבת. [ועיין במהר"ם שיק בספרו על המצוות מצוה רטז].

אבל, דבר זה במחלוקת שנוי, והרבה ראשונים סוברים, שכיון שגילתה התורה שמצטרפין, אם כן מצטרפין גם לכרת וקרבת. הקרן אורה מוכיח כן מדברי הרמב"ם [פרק יח מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יא] שכתב לדין צירוף לגבי חטאת. וכן מוכח בהלכות שגגות [פרק ו]. וכן סוברים הרמב"ן והריטב"א [שבת עא]. ועיין עוד בערוך לנר [כריתות יא ב]. ותוס' זבחים [עח] בתירוץ השלישי סוברים שאין לוקין על לאו זה, משום דהוי לאו שבכללות. וראה